

חמישה כושיים קטנים

מאות בשנים על זכויות האדם. גם נאשם באונס זכאי למישפט הוגן, שמא ינוצלו ההאשמות באונס לשם נקמה או סחיטה. אני דוגל בהחלט בגישה האומרת שמוטב לזכות אשמים מאשר להרשיע חפים מפשע. יתכן שצריכים להגדיר מחדש מהו "סיוע" במיקרים כאלה. אני מוכן לקבל, למשל, שמימצאי של גלאי-שקר יהיו סיוע סביר.

צר לי שאירגונייה-הנשים, הדוגלים בזכויות-האזרח, תבעו את חקיקת התיקון המסוכן הזה, המנוסח בקלות דעת. אי-אפשר להפריד בין זכויות-האשה ובין זכויות האדם, וכל פגיעה באלה יתנוקס גם באלה.

אמרתי זאת בדיון במליאת הכנסת. מילבדי השתתפו בדיון זה עוד שלושה חברי-כנסת (משה עמאר, רחל ורפהטיג ואמנון לין). שאמרו דברים דומים, בצורה קצת פחות חריפה.

העניין הוא שהיינו לא רק ארבעת הדוברים היחידים על הצעת-החוק, אלא גם ארבעת הנוכחים היחידים במליאת-הכנסת, מילבד השר ויו"ר הישיבה.

לפני ההצבעה מציעים בפעמון, בהישמע הצילצול, נזעקים עשרות חברי-הכנסת מן המיזנון אל המליאה. כך קרה גם הפעם. למרות שכל הנואמים מתחו ביקורת חמורה על ההצעה, הצביעו בעדה עשרות מזדקקיה-המיזנון, שלא היה להם מושג על מה הם מצביעים.

יכולים לבוא ולטעון כי עתה ייערך דיון בוועדה, וישם מתנהל בירור רציני. לצערי יש בכך הרבה מן האגדה. גם בעת הדיון בוועדה נכנסים חברים ויוצאים, קופצים להצבעה בוועדה שכנה, נקראים לטלפון, לא על כל הצעת-חוק נערך בוועדה דיון רציני, ממושך וענייני.

(יו"ר ועדת-החקיקה-חוקי-מישפט, דויד גלאס, התלוצץ השבוע, בעת שנשאלה השאלה מה חשב המחוקק על חוק מסוים שהנוסח שלו סתום: "מה חשב המחוקק? המחוקק לא חשב!")

כל עוד נהגו הכנסת ומישרד-המישפט יחס של זהירות ויראת-כבוד כלפי חוקים בדוקים ומנוסים, שהתפתחו בעולם האנגלו-סאכסי במשך עשרות ומאות בשנים, ניתן היה לעצום עין. אך עכשיו, כאשר מתקנים חוקים באווירה של שחצנות וקלות-דעת, פרי כהונתו ההרסנית של שמואל תמיר, הנהולים הקיימים בכנסת הפכו סכנה אינני בטוח מהי הדרך הטובה ביותר לבלית סכנה זו. מן הראוי היה להנהיג בכנסת קוורום, כך שלא תוכל להיערך הצבעה על הצעת-חוק אלא בנוכחות 30 חברי-כנסת, שנכחו בעת הדיון עליה. יתכן שיש ליצור מוסד בלתי-תלוי, שיוכל לעכב חוקים של הכנסת כדי לאפשר עיון נוסף בהם. יתכן שיש צורך בהקמת ועדת-ריווייה שתבדוק כל חוק אחרי קבלתו, בתום תקופת-נסיון.

אני בטוח רק בואת: שהמצב הקיים הוא בלתי-נסבל. יש בו כדי לדכא, ואף לייאש, מי שרואה אותו מקרוב.

כל כלב בא יומו

ליד השולכן בכסית התלקח ויכוח על הפרק מן הסידרה תמונות מחיי נישואין ששודר בטלוויזיה בשבוע שעבר. האשה באה להתחים את בעלה על הסלסלה-הגירושין. הם מתעלסים. הם רבים. הוא מרים עליה יד. בסוף הם חותמים גניהם, תוך כני משותף.

מהי המשמעות? רחל אשתי השתתפה בנצחונה של האשה, מאריאן, הגבר כמעט הרס את חייה. הוא נשט אותה באכזריות. בשחצנות. כל עולמה חרב עליה בן רגע. היא נשארה חסרת אוניס, פגועה, שבורה. והנה מתהפך הגלגל. הגבר נשבר, הוא מבקש לחזור אליה, והיא מסרבת. יום נקש ושילים.

"כל כלב בא יומו" מס' כמת רוחמה, הפסיכולוגית, מישהו אחר (אני) סבור כי אינגמאר ברגמן הלך בעיקבות פרידריך ניצשה, ומחפש באהבה את השאירי פה לשילטון. כל עוד אהבה האשה את הבעל יותר מכפי שהוא אהב אותה, היתה ידה על התחזונה. הוא ניצל זאת. עתה, אחרי הפרידה הממושכת, השתחררה ה"אשה מתלותו בו. היא באה לפגישה כשמוני וגמור עימה להתעלס עימו, כדי להפגין את שליטתה בו. והזי שליטה המהולה באהבה. שליטה המחופשת, אולי, כאהבה. כאשר הוא מכה אותה, הוא מודה, למעשה, בנצחונה.

יצחק ליכני רואה כסיפור כולו טרגדיה יוונית במהדורה מודרנית. הנפשות לכודות במצב שאין להן שליטה בו. הנשים אורבים זה את זה, וממשיכים לאהוב זה את זה, במצב חסר-תוחלת.

הנה ציירה אמיתית — יש לה רבדים על גבי רבדים, וכל אחד יכול למצוא בה משמעויות חבויים ככל העולה על רוחו.

על דבר אחד הסכמנו כולנו: אין זה יכול לקרות בישראל. בישראל היתה מיידית מתלקחת מלחמה על הרכוש, על הדיירה, על המזונות, על הילדים, על המכונית. מעניין שזה כלל לא עלה על דעתו של ברגמן.

בנמלה-התעופה, באילת ובדימונה. הוא גם אחראי על מתן אשרות-הכניסה לתיירים.

בכנסת הציג בורג בשם הממשלה להעביר את ההצעות לדיון בוועדה. אך הוא עשה קנוניה עם אנשי הליכוד, שהציעו להסיר את ההצעות מסדר-היום. כמה שניות לפני ההצבעה נעלם בורג מן האולם, והסתתר בפרוודור שמאחוריו. ההצבעה היתה 26 נגד 26, ופירוש הדבר הוא שההצעות לא נתקבלו. השר היחיד שנכח באולם, שר-המישפטים משה נסים, הצביע למען ההסרה, בניגוד להצעות הממשלה. סגן ראש-הממשלה יצאל ידן עמד להיכנס לאולם, אך עצר בדלת כאשר חזה במתרחש, וכך לא הצביע גם הוא בעד ההצעה הממשלתית.

איני בא ללמד סניגוריה על העברים השחורים. יתכן שיש מן הצדק בטענה שיש בפירסומיהם נימה אנושית-שמית. אם יש האשמות נגדם, יש לבררן כדין. אך אין לי ספק שהיחס אליהם היה אחר, אילו היתה זאת כת יהודית, או לפחות כת לבנה.

בתום הדיון בכנסת הסקתי את המסקנה העגומה כי המצב בארץ הוא עתה כלהלן: במרכז הבמה שולטות מגמות ותפיסות שהיו זכות בעולם המערבי בכינויים כגון "מניות", "שמרניות", "לאומיות" או "גזעניות מתונות". מחנה זה כולל את רוב המערך ואת החלק המתון של הליכוד. מימינו נמצא מחנה הכולל יסודות חשובים של הליכוד, המפד"ל התחיה, שהיו זוכים בעולם המערבי בכינויים כגון "גזעניים" או גרועים מזה.

חוששני שאילו היה רונאלד רגן ישראלי, הוא לא היה נחשב כ"מיני", אלא כנציג אופייני של המרכז.

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

במסר שלה היה, למעשה: היו צריכים לגרש את השחורים האלה מייד. עכשיו זה מאוחר מדי. לכן צריכים להקים להם יישוב נפרד. רחוק מכל יישוב ישראלי, כדי שלא יבואו במגע עם האוכלוסיה השונאת אותם. ויש לנאום בעד כל כושי עברי נוסף מהצטרף אליהם.

אילו נאום כזה סנאט האמריקאי, ותחת המילים "כושים עבריים" היתה באה המילה "יהודים", היינו רואים בו נאום גיועני אנושי-שמי, ומרעישים שמיים וארץ נגד הנואמת.

ביקשתי את זכות-הדיבור כדי להציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. אך ויתרתי על כך. הסתכלתי בפני עמיתי, ונוכחתי לדעת כי תמר אשל היא, בעצם, מתונה. אמרתי, הגיוענים הקיצוניים — רוב שילנסקי ומשה שמיר — ביקשו להסיר את ההצעה מסדר-היום, בטענה שיש לסלק את כל העברים השחורים מייד. אחד הגימיקים של שילנסקי: הכושים האלה טוענים כי אלוהים הבטיח להם את הארץ.

(אין יכולים להבטיח את הארץ לכושים, כטענתם? הרי זה לא יתכן! זה מזכיר במיקצת את הסיפור על חולה-הנפש, שפרץ בחצוק כששמע כי חולה אחר מתיימר להיות נפוליון, "איזה משוגע!" הוא צחק, "הרי אני נפוליון!")

דויד גלאס, שכיהן כיו"ר של ועדה ממלכתית שחקרה את הבעייה, גילה כי המישטרה מפרקת האשמות-שווא פליליות נגד הכושים העבריים, כדי להרשיעם ולגרשם מן הארץ. לא פחות ולא יותר: יושבראש ועדת-החקיקה חוקי-מישפט טוען כי שוטרי ישראל מעידים עדות-שקר וטופלים האשמות-כזוב על בני-אדם, כדי להביא לסילוקם מן הארץ.

יחד עם תיאורי ראספברי, יוצרים דברים אלה תמונה מבחילה למדי של התנהגות השילטונות, הפועלים בשמונה, עלה על כולם יוסף בורג, שיראפנים ומלך הציניקאים בישראל. כשרה-הפנים, הוא מנצח על פעולות המישטרה

האשה טענה שאין להם חדרים מוזמנים בתי-מלון, כאשר עמדו על כך שהודו מנו עבורם חדרים, בדקה שוב וטענה כי החדרים הוזמנו ליומיים בלבד.

החמישה תבעו לאפשר להם להתקשר עם בתי-המלון, או עם השגרירות האמריקאית. הדבר לא ניתן להם. נאמר להם שעליהם להתין לבואו של קצין. הם ישבו בנמלה-התעופה

משעה 8.30 בערב עד השעה 7 בבוקר. אז בא הקצין, שהעביר אותם למטוס בריטי. רק אחרי המראת המטוס הוחזרו להם כרטיסי הטיסה והדרכונים.

מאז עברו שבועות. האנשים, אשר זכו בהתנצלות כלשהי, וגם מחירי-הטיסה — 1200 דולר לנפש — לא החזרו להם.

קל לנחש כיצד השפיע התיאור הזה על מאות אלפי הקוראים השחורים בארצות-הברית. שקראו את הטרור של ראספברי. הם יסיקו, בצדק, כי יכולה להיות רק סיבה אחת להבדלה בין החמישה ובין שאר הנוסעים באותה טיסה: צבע-עורם.

ראספברי עצמו סיים את רשימתו במילים: "דובר השגרירות הישראלית בושינגטון) אמר כי הרשויות בנמלה-התעופה יכלו להאמין כי לקבוצה היה קשר כלשהו עם נוכחותה הבלתי-חוקית בישראל של כת הידועה בשם העברים השחורים". הדובר לא אמר על מה התבסס חשד זה.

גם כאן התשובה מתבקשת מאלה: על צבע-עורם של התיירים.

לפרשה זו יכולות להיות השלכות מסוכנות מאוד בארצות-הברית, שבה הולך ומתפתח סיכסוך הרה-אסון בין היהודים והשחורים. היא, והדומות לה, עלולות לספק תחמושת לאויבי ישראל, המבקשים להטביע על ישראל את דתם הגיוענות.

אך אותי מעניינת פחות השאלה "מה יאמרו הגויים" מאשר השאלה "מה אנחנו, בעצם?"

בשבוע שעבר הקשבתי בכנסת לדיון קצר על "העבריים השחורים". תמר אשל, חברת-הכנסת מטעם המערך, תבעה לדון במצבה של הכת בישראל. אמנם לא חסרו בדבריה התייחסויות חסודות לסיבלם של היהודים בעולם, ואזהרות מפני תופעות של גיוענות. אך דבריה נשא אופי גיועני מובהק — מבלי שתהיה, כנראה, מודעת לכך.

המסר שלה היה, למעשה: היו צריכים לגרש את השחורים האלה מייד. עכשיו זה מאוחר מדי. לכן צריכים להקים להם יישוב נפרד. רחוק מכל יישוב ישראלי, כדי שלא יבואו במגע עם האוכלוסיה השונאת אותם. ויש לנאום בעד כל כושי עברי נוסף מהצטרף אליהם.

אילו נאום כזה סנאט האמריקאי, ותחת המילים "כושים עבריים" היתה באה המילה "יהודים", היינו רואים בו נאום גיועני אנושי-שמי, ומרעישים שמיים וארץ נגד הנואמת.

ביקשתי את זכות-הדיבור כדי להציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. אך ויתרתי על כך. הסתכלתי בפני עמיתי, ונוכחתי לדעת כי תמר אשל היא, בעצם, מתונה. אמרתי, הגיוענים הקיצוניים — רוב שילנסקי ומשה שמיר — ביקשו להסיר את ההצעה מסדר-היום, בטענה שיש לסלק את כל העברים השחורים מייד. אחד הגימיקים של שילנסקי: הכושים האלה טוענים כי אלוהים הבטיח להם את הארץ.

(אין יכולים להבטיח את הארץ לכושים, כטענתם? הרי זה לא יתכן! זה מזכיר במיקצת את הסיפור על חולה-הנפש, שפרץ בחצוק כששמע כי חולה אחר מתיימר להיות נפוליון, "איזה משוגע!" הוא צחק, "הרי אני נפוליון!")

דויד גלאס, שכיהן כיו"ר של ועדה ממלכתית שחקרה את הבעייה, גילה כי המישטרה מפרקת האשמות-שווא פליליות נגד הכושים העבריים, כדי להרשיעם ולגרשם מן הארץ. לא פחות ולא יותר: יושבראש ועדת-החקיקה חוקי-מישפט טוען כי שוטרי ישראל מעידים עדות-שקר וטופלים האשמות-כזוב על בני-אדם, כדי להביא לסילוקם מן הארץ.

יחד עם תיאורי ראספברי, יוצרים דברים אלה תמונה מבחילה למדי של התנהגות השילטונות, הפועלים בשמונה, עלה על כולם יוסף בורג, שיראפנים ומלך הציניקאים בישראל. כשרה-הפנים, הוא מנצח על פעולות המישטרה

האשה טענה שאין להם חדרים מוזמנים בתי-מלון, כאשר עמדו על כך שהודו מנו עבורם חדרים, בדקה שוב וטענה כי החדרים הוזמנו ליומיים בלבד.

החמישה תבעו לאפשר להם להתקשר עם בתי-המלון, או עם השגרירות האמריקאית. הדבר לא ניתן להם. נאמר להם שעליהם להתין לבואו של קצין. הם ישבו בנמלה-התעופה

משעה 8.30 בערב עד השעה 7 בבוקר. אז בא הקצין, שהעביר אותם למטוס בריטי. רק אחרי המראת המטוס הוחזרו להם כרטיסי הטיסה והדרכונים.

מאז עברו שבועות. האנשים, אשר זכו בהתנצלות כלשהי, וגם מחירי-הטיסה — 1200 דולר לנפש — לא החזרו להם.

קל לנחש כיצד השפיע התיאור הזה על מאות אלפי הקוראים השחורים בארצות-הברית. שקראו את הטרור של ראספברי. הם יסיקו, בצדק, כי יכולה להיות רק סיבה אחת להבדלה בין החמישה ובין שאר הנוסעים באותה טיסה: צבע-עורם.

ראספברי עצמו סיים את רשימתו במילים: "דובר השגרירות הישראלית בושינגטון) אמר כי הרשויות בנמלה-התעופה יכלו להאמין כי לקבוצה היה קשר כלשהו עם נוכחותה הבלתי-חוקית בישראל של כת הידועה בשם העברים השחורים". הדובר לא אמר על מה התבסס חשד זה.

גם כאן התשובה מתבקשת מאלה: על צבע-עורם של התיירים.

לפרשה זו יכולות להיות השלכות מסוכנות מאוד בארצות-הברית, שבה הולך ומתפתח סיכסוך הרה-אסון בין היהודים והשחורים. היא, והדומות לה, עלולות לספק תחמושת לאויבי ישראל, המבקשים להטביע על ישראל את דתם הגיוענות.

אך אותי מעניינת פחות השאלה "מה יאמרו הגויים" מאשר השאלה "מה אנחנו, בעצם?"

בשבוע שעבר הקשבתי בכנסת לדיון קצר על "העבריים השחורים". תמר אשל, חברת-הכנסת מטעם המערך, תבעה לדון במצבה של הכת בישראל. אמנם לא חסרו בדבריה התייחסויות חסודות לסיבלם של היהודים בעולם, ואזהרות מפני תופעות של גיוענות. אך דבריה נשא אופי גיועני מובהק — מבלי שתהיה, כנראה, מודעת לכך.

במסר שלה היה, למעשה: היו צריכים לגרש את השחורים האלה מייד. עכשיו זה מאוחר מדי. לכן צריכים להקים להם יישוב נפרד. רחוק מכל יישוב ישראלי, כדי שלא יבואו במגע עם האוכלוסיה השונאת אותם. ויש לנאום בעד כל כושי עברי נוסף מהצטרף אליהם.

אילו נאום כזה סנאט האמריקאי, ותחת המילים "כושים עבריים" היתה באה המילה "יהודים", היינו רואים בו נאום גיועני אנושי-שמי, ומרעישים שמיים וארץ נגד הנואמת.

ביקשתי את זכות-הדיבור כדי להציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. אך ויתרתי על כך. הסתכלתי בפני עמיתי, ונוכחתי לדעת כי תמר אשל היא, בעצם, מתונה. אמרתי, הגיוענים הקיצוניים — רוב שילנסקי ומשה שמיר — ביקשו להסיר את ההצעה מסדר-היום, בטענה שיש לסלק את כל העברים השחורים מייד. אחד הגימיקים של שילנסקי: הכושים האלה טוענים כי אלוהים הבטיח להם את הארץ.

(אין יכולים להבטיח את הארץ לכושים, כטענתם? הרי זה לא יתכן! זה מזכיר במיקצת את הסיפור על חולה-הנפש, שפרץ בחצוק כששמע כי חולה אחר מתיימר להיות נפוליון, "איזה משוגע!" הוא צחק, "הרי אני נפוליון!")

דויד גלאס, שכיהן כיו"ר של ועדה ממלכתית שחקרה את הבעייה, גילה כי המישטרה מפרקת האשמות-שווא פליליות נגד הכושים העבריים, כדי להרשיעם ולגרשם מן הארץ. לא פחות ולא יותר: יושבראש ועדת-החקיקה חוקי-מישפט טוען כי שוטרי ישראל מעידים עדות-שקר וטופלים האשמות-כזוב על בני-אדם, כדי להביא לסילוקם מן הארץ.

יחד עם תיאורי ראספברי, יוצרים דברים אלה תמונה מבחילה למדי של התנהגות השילטונות, הפועלים בשמונה, עלה על כולם יוסף בורג, שיראפנים ומלך הציניקאים בישראל. כשרה-הפנים, הוא מנצח על פעולות המישטרה

האשה טענה שאין להם חדרים מוזמנים בתי-מלון, כאשר עמדו על כך שהודו מנו עבורם חדרים, בדקה שוב וטענה כי החדרים הוזמנו ליומיים בלבד.

החמישה תבעו לאפשר להם להתקשר עם בתי-המלון, או עם השגרירות האמריקאית. הדבר לא ניתן להם. נאמר להם שעליהם להתין לבואו של קצין. הם ישבו בנמלה-התעופה

משעה 8.30 בערב עד השעה 7 בבוקר. אז בא הקצין, שהעביר אותם למטוס בריטי. רק אחרי המראת המטוס הוחזרו להם כרטיסי הטיסה והדרכונים.

מאז עברו שבועות. האנשים, אשר זכו בהתנצלות כלשהי, וגם מחירי-הטיסה — 1200 דולר לנפש — לא החזרו להם.

קל לנחש כיצד השפיע התיאור הזה על מאות אלפי הקוראים השחורים בארצות-הברית. שקראו את הטרור של ראספברי. הם יסיקו, בצדק, כי יכולה להיות רק סיבה אחת להבדלה בין החמישה ובין שאר הנוסעים באותה טיסה: צבע-עורם.

ראספברי עצמו סיים את רשימתו במילים: "דובר השגרירות הישראלית בושינגטון) אמר כי הרשויות בנמלה-התעופה יכלו להאמין כי לקבוצה היה קשר כלשהו עם נוכחותה הבלתי-חוקית בישראל של כת הידועה בשם העברים השחורים". הדובר לא אמר על מה התבסס חשד זה.

גם כאן התשובה מתבקשת מאלה: על צבע-עורם של התיירים.

לפרשה זו יכולות להיות השלכות מסוכנות מאוד בארצות-הברית, שבה הולך ומתפתח סיכסוך הרה-אסון בין היהודים והשחורים. היא, והדומות לה, עלולות לספק תחמושת לאויבי ישראל, המבקשים להטביע על ישראל את דתם הגיוענות.

אך אותי מעניינת פחות השאלה "מה יאמרו הגויים" מאשר השאלה "מה אנחנו, בעצם?"

בשבוע שעבר הקשבתי בכנסת לדיון קצר על "העבריים השחורים". תמר אשל, חברת-הכנסת מטעם המערך, תבעה לדון במצבה של הכת בישראל. אמנם לא חסרו בדבריה התייחסויות חסודות לסיבלם של היהודים בעולם, ואזהרות מפני תופעות של גיוענות. אך דבריה נשא אופי גיועני מובהק — מבלי שתהיה, כנראה, מודעת לכך.

המסר שלה היה, למעשה: היו צריכים לגרש את השחורים האלה מייד. עכשיו זה מאוחר מדי. לכן צריכים להקים להם יישוב נפרד. רחוק מכל יישוב ישראלי, כדי שלא יבואו במגע עם האוכלוסיה השונאת אותם. ויש לנאום בעד כל כושי עברי נוסף מהצטרף אליהם.

אילו נאום כזה סנאט האמריקאי, ותחת המילים "כושים עבריים" היתה באה המילה "יהודים", היינו רואים בו נאום גיועני אנושי-שמי, ומרעישים שמיים וארץ נגד הנואמת.

ביקשתי את זכות-הדיבור כדי להציע להסיר את ההצעה מסדר-היום. אך ויתרתי על כך. הסתכלתי בפני עמיתי, ונוכחתי לדעת כי תמר אשל היא, בעצם, מתונה. אמרתי, הגיוענים הקיצוניים — רוב שילנסקי ומשה שמיר — ביקשו להסיר את ההצעה מסדר-היום, בטענה שיש לסלק את כל העברים השחורים מייד. אחד הגימיקים של שילנסקי: הכושים האלה טוענים כי אלוהים הבטיח להם את הארץ.

(אין יכולים להבטיח את הארץ לכושים, כטענתם? הרי זה לא יתכן! זה מזכיר במיקצת את הסיפור על חולה-הנפש, שפרץ בחצוק כששמע כי חולה אחר מתיימר להיות נפוליון, "איזה משוגע!" הוא צחק, "הרי אני נפוליון!")

דויד גלאס, שכיהן כיו"ר של ועדה ממלכתית שחקרה את הבעייה, גילה כי המישטרה מפרקת האשמות-שווא פליליות נגד הכושים העבריים, כדי להרשיעם ולגרשם מן הארץ. לא פחות ולא יותר: יושבראש ועדת-החקיקה חוקי-מישפט טוען כי שוטרי ישראל מעידים עדות-שקר וטופלים האשמות-כזוב על בני-אדם, כדי להביא לסילוקם מן הארץ.

יחד עם תיאורי ראספברי, יוצרים דברים אלה תמונה מבחילה למדי של התנהגות השילטונות, הפועלים בשמונה, עלה על כולם יוסף בורג, שיראפנים ומלך הציניקאים בישראל. כשרה-הפנים, הוא מנצח על פעולות המישטרה

האשה טענה שאין להם חדרים מוזמנים בתי-מלון, כאשר עמדו על כך שהודו מנו עבורם חדרים, בדקה שוב וטענה כי החדרים הוזמנו ליומיים בלבד.

החמישה תבעו לאפשר להם להתקשר עם בתי-המלון, או עם השגרירות האמריקאית. הדבר לא ניתן להם. נאמר להם שעליהם להתין לבואו של קצין. הם ישבו בנמלה-התעופה

משעה 8.30 בערב עד השעה 7 בבוקר. אז בא הקצין, שהעביר אותם למטוס בריטי. רק אחרי המראת המטוס הוחזרו להם כרטיסי הטיסה והדרכונים.

מאז עברו שבועות. האנשים, אשר זכו בהתנצלות כלשהי, וגם מחירי-הטיסה — 1200 דולר לנפש — לא החזרו להם.

קל לנחש כיצד השפיע התיאור הזה על מאות אלפי הקוראים השחורים בארצות-הברית. שקראו את הטרור של ראספברי. הם יסיקו, בצדק, כי יכולה להיות רק סיבה אחת להבדלה בין החמישה ובין שאר הנוסעים באותה טיסה: צבע-עורם.

ראספברי עצמו סיים את רשימתו במילים: "דובר השגרירות הישראלית בושינגטון) אמר כי הרשויות בנמלה-התעופה יכלו להאמין כי לקבוצה היה קשר כלשהו עם נוכחותה הבלתי-חוקית בישראל של כת הידועה בשם העברים השחורים". הדובר לא אמר על מה התבסס חשד זה.

גם כאן התשובה מתבקשת מאלה: על צבע-עורם של התיירים.

לפרשה זו יכולות להיות השלכות מסוכנות מאוד בארצות-הברית, שבה הולך ומתפתח סיכסוך הרה-אסון בין היהודים והשחורים. היא, והדומות לה, עלולות לספק תחמושת לאויבי ישראל, המבקשים להטביע על ישראל את דתם הגיוענות.

אך אותי מעניינת פחות השאלה "מה יאמרו הגויים" מאשר השאלה "מה אנחנו, בעצם?"

בשבוע שעבר הקשבתי בכנסת לדיון קצר על "העבריים השחורים". תמר אשל, חברת-הכנסת מטעם המערך, תבעה לדון במצבה של הכת בישראל. אמנם לא חסרו בדבריה התייחסויות חסודות לסיבלם של היהודים בעולם, ואזהרות מפני תופעות של גיוענות. אך דבריה נשא אופי גיועני מובהק — מבלי שתהיה, כנראה, מודעת לכך.

אשר

אין עדים לאונס

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.

כבר עזמתי על כך לא פעם. בבתיה-המישפט טוענים שופטים ופרקליטים מלומדים כי "המחוקק התכוון כך"

אין דבר מדכא יותר בכנסת מאשר הדרך שבה מתקבלים בה חוקים.